Ч. 120 Середа 31 мая (13 червня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
за пів року „ 2·40
за чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
за пів року „ 5·40
за чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Ухвали польского кола. — Події в Хіні.)

Комунікат виданий з недільного засіданя молодоческого клюбу каже, що клюб займав ся ситуацією, витвореною в наслідок онографних подій, викликаних тим, що палата хотіла використати готовість Чехів до обрад над внесенями дотикаючими уділюванє запомог з причини елементарних нещасть і приступити до ухваленя промислового закона і буджетової провізориї. Супротив того не лишило ся Чехам нічого иншого лиш вхопити ся найскрайнійшої обструкциї. — Послідні події в парляменті дали доказ, що обструкция есть оружием успішним не лиш для лівиці і що так само не можна правити против Німців як і против Чехів. Поголоски о менших важних змінах, які мали наступити в часі парляментарної перерви треба приймати, як говорять в міродатних кругах, з великою осторожностию. Імовірнійша есть вість, що правительство розпічне собі переговори, аби полагодити ческо-німецкий язиковий спір. Правительство так само як всі сторонництва в парляменті без виїмки прийшло до пересьвідченя, що бодай без тимчасової перерви в парляменті, не можлива полагода між Чехами і Німцями, а тим менше можливий який небудь поступ у внутрішно-політичних і економічних відносинах. Коло польске відбуло в неділю два засіданя, на котрих обговорювано політичну ситуацию. Наради були тайні о про ухвали Кола видала президия его комунікат, в котрім каже, що коло вірне все своїм поглядам парляментарним і автономічним і памятаючи на свої обовязки супротив краю і держави, хоче задержати тепер цілковиту свободу що до вибору средств для осягненя своїх цілий. Вкінци висказує Коло пересьвідчена о конечности зміни реґуляміну.

На вчерашнім засіданю француської палати послів зайнтерпелював пос. Коклен правительство в справі ворохобні в Хіні, питаючи, що правительство зробило, аби спонукати всі держави до згідного діланя. Міністер справ заграничних Делькассе заявив у відповіди, що ворохобня „кулаків“ обіймає головно околицю між Пекіном і Тієнтсіном. Бесідник не може сказати, чи всі держави глядять на ту справу так само як правительство француске, однако надіє ся, що супротив спільної небезпечности повинні би поступати згідно. Сили воєнні Франциї в Хіні готові до походу на Пекін і ждуть лиш на приказ. Француські вояки виповнять обовязок коли прийде до того. Відповідь міністра принято оплесками.

Бюро Райтера довідує ся, що тепер про політичну акцию держав в Хінах нема бесіди. Амбасадори в Пекіні і консулі в Тієнсіні радять лише над способами здавленя розрухів. Начальники ескадр поступають згідно з хінськими властями в Пекіні. Жадна держава не намиряє розпочинати самостійних кроків независимо від инших держав.

Инакше представляє справу China Gazette, котра доносить з Шангаю: Цісарева наказала правительству, скорше посварити ся з цілою Европою, а не виступати против руху ворохобників. Хінські війска мають виконувати операциї, котрих цілею є, невпускати европейскі війска до Пекіну. Віцекороль заборонив впускати з кораблів на землю дальші відділя війска.

Російскі дневники дуже остро виступають против жаданя льондоньскої праси, аби Анґлія взяла провід в акциї, змірюючої до заведеня ладу в Хінах. Інспіроване „Новое Время“ закидає Анґлиї, що она старає ся кидати підозріня на Росию і збурити згоду держав в поглядах на хінські справи. Се однак не присилує Росию витягати каштани з огню для инших. Коли котра небудь з держав могла би виступити в Хінах самостійно, то лише Росия, котра там на місци має достаточні воєнні сили. Росия в тій справі не стоїть в суперечности до Америки, і всі дотичні змаганя Анґлиї скінчили би ся без успіху. Анґлія лишила би ся відокремлена.

Про еміґрацию до Канади.

(Конець).

Еміґрация Лемків до Сполучених Держав се не те, що Подоляків до Канади. Лемків богато вертає до краю, де розгаздовують ся за зароблені гроші, або присилають гроші звідти і сплачують довги. Хто лишає ся з них в Сполучених Державах, то має свій дім, маєток, має церков, школу, мешкає звичайно так як би

---

68)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

— То ти гордиш ся мною, ти сину великого королівского роду, ти найкрасший, найліпший з цілого твого племени?

— Не виджу в собі ніякої висшої вартости, лиш ту, що ти уважаєш мене достойним тебе

— О скажіть великі боги, як може отсе маленьке серце видержати таке превелике щастє і не пукнути як та посудина, що перепов нена тяжким золотом!

— Бо друге серце, моє, помагає двигати твій тягар, бо твоя душа мою підпирає. При такій помочи сьмію ся з цілого сьвіта та й з всего горя, яке сила тьми приносить.

— О не визивай зависти, не гніви богів, котрим часто не подобає ся щастє смертельних! Від коли ти пішов був в далекий сьвіт, проливали ми неодного дня гіркі сльози. Двоє бідних діточок доброго Фанеса, хлопець такий красний як Ерос, і дівчатко таке любе та рожеве як та хмарочка, що засьвітить ся весеWлeнько, коли присьвітить на ню рожеве проміне всходячого сонця, прожили не один день в нашім домі. Бабуня знову ставала веселійша і ніби молодніла, коли дивила ся на ті любі сьвіжі личка діточок, а я пристала була до них цілим серцем, хоч оно ціле до тебе належало. Та й дивне то буває таке серце, котре подібно як то сонце видає богато проміня а все таки не зменшаєсь в нім ані сьвітла, ані блеску, і не скупить нікому того, що комусь належить ся. Я так полюбила була Фанесові діти, ах, так дуже! — Одного дня сидимо ми самі з Теопомпом в жіночій сьвітлици, коли коло дверий зробив ся якийсь крик. Старий Кнакіяс, наш вірний невільник, прийшов до дверий, саме коли засувка пукла, і гурма вояків впала через подвірє до перістілю [1]), до андронітіс, а звідтам, розбиваючи середні двері, і до нас Бабуня показала їм то письмо, котрим Амазіс зробив наш дім ненарушимим прибіжищем, але они стали глумливо сьміяти ся з того письма, і показали якийсь запечатаний документ, в котрім наслідник престола Псамтік приказував строго віддати зараз Фанесові діти тій лютій ватазї. Теопомп обурив ся на тих вояків за їх люте поступованє і сказав, що тоті діти, що гостять у нас, походять з Коринту, і не мають ніякого діла з Фанесом; але сотник тих вояків відповів на то глумом і зухвалостию, трутив бабуню зухвало на бік, впав до єї спальні, де побіч скарбів, які она має таки в головах єї постелі, спали спокійно обоє діти, вихопив їх з ліжечка, та повіз до столиці — отвертою лодкою серед холодної ночи. До кількох неділь хлопець вже не жив. Кажуть, що Псамтік его убив. А любе дівчатко загибає ще й доси в темній вязници і плаче за своїм батьком та за нами. О мій наймилійший, хиба-ж то не люто, що навіть до найчистійшого щастя вкрадає ся нещастє, що сьвітло в темноту переходить? От тепер вже зі сльозами радости в сих очах сполучають ся сльози горя, а отсі уста, що лише що сьміяли ся, сповіщають глубокий біль.

— Я відчуваю твоє горе, моя голубко, лиш що тим не гризу ся зараз так як ти, звичайно як женщина. То, що тобі витискає горячі сльози, то мені мужчині затискає кулаки до удару в лице. Той любий хлопчина, що так пристав був тобі до серця, то дівчатко, що заливає ся сльозами в глухій вязници, будуть пімщені. Спусти ся на мене! Заким Ніль другий раз прибуде, впаде сильне войско до сего краю і зажадає спокутуваня за убийство.

— О мій найлюбійший мужу, як же тобі жаром сьвітять ся очи! Таким красним, таким величавим, я тебе ще ніколи не виділа! Таки так, треба пімстити ся за хлопця, а ніхто не сьміє того зробити лиш ти!

— Моя лагідна дівчина набирає воєнного духа!

— Та й женщинам яло ся бути воєнного духа, коли діє ся кривда, та й женщини повинні тішити ся, коли беззаконність упадає! Але скажи мені, чи вже виповіли війну?

— Ще ні, але вже нині сходять ся полки за полками в долині Евфрату, щоби там получити ся з нашим великим войском.

[1]) Перістіль, — присінок на стовпах в грецких домах, де сходила ся лиш родина.

в рускій громаді, а однак і тут приходить ся тяжко їх з'орґанізувати. А в Канаді на 100 миль як орґанізувати? В Канаді зарібків теж нема таких великих, бо жадна компанія не важить ся вложити ту гроша, щоб нарід мав дохід. За 200 літ може оно буде инакше, а ми сподіємо ся, що і в Галичині буде инакше.

Що-до мого знаня ґаздівства, то мушу сказати п. Геникови, що не конче треба мати плуг і борону та мотику в руках, щоби розуміти ся на земли та ґаздівці. Ґаздівка мене все цікавила і я єї бачив не тілько в Галичині, але в Чехах, Моравії, Хорватії, в Німеччині коло Липска, Фульди та Гановеру і в инших місцевостях, але канадийска земля ані не вмилась до тих. Канадийска земля буде родити якийсь час і без навозу, але прийде час і вже нічо не поможе ні навіз, ні кістяна мучка, ні ґіпс, особливо на декотрих кольовіях; а хоч би і родила, то що з того, як за бушель пшениці заплатять 25 центів, а ще вези 30 — 40 миль до міста. Здає ся, що п. Геник також не великий ґазда, а тим менше видів поступові ґаздівства.

Тут не розходить ся о те, що корова коло Стоартборн приносить 20 долярів зиску тай то не кожда тай не на все. Чи то поліпшилась доля нашого еміґранта, що Француз має фабрику сира, та що англійский склепар дере з него шкуру, а наш брат як не мав нічого в старім краю, так і тут не має? Ріжниця тілько та, що в Галичині старають ся вже о добробит і просьвіту для себе, а тут, позбувши ся всего, має пасовиско, о що так старав ся в краю, а що цілком противне поступовій господарці, і тих кілька галузок чим запалити. Крім того жде его ще така приятність як мандрівка до 200 миль за заробком.

Тож, після мене, є гріхом намавляти людий еміґрувати до Канади або Бразилії, щоби опускав свій край і стратив усе найдорожше: віру, народність і батьківщину.

А вже ж що, коли вже нарід наш приїхав до Канади, треба о него старати ся і помагати єму, чим мож найлучше. Що я від'їхав з Канади, то се я мусів зробити, і не пора мені тут це виясняти того.

Причину мого виїзду, що зовсім не завиcіла від мене, знають мої товариші сьвященики в Сполучених Державах, що теж трудять ся кілько сил для наших людий. — *О. Д. Поливка.*

Новинки.

Львів дня 12-го червня 1900.

— **З ювилею краківского університету** На торжественнім засіданю, яке відбуло ся в костелі сьв. Анни, виголосив між иншими проф. др. Олександер Колесса іменем наукового Товариства ім. Шевченка таку промову до ректора краківского університету: „Маґніфіценціє! Припала мені честь зложити Ягайлоньскому університетови з нагоди 500-літного ювілею его істнованя щире поздоровлене від тов. ім. Шевченка, — одинокої тепер висшої наукової институциї українсько-руского народа. Поздоровляємо Вас із сьвітлим моментом мирного тріюмфу, з ясним днем великого сьвята культури і науки. Сьвято се є в части і нашим сьвятом. Бо і українсько-руский нарід давав від найдавнійших часів сьвітлих мужів, що яко професори краківскої Академії, а пізнійше університету помагали розпалювати се огниско просьвіти. Бо цілий ряд Українців, вибираючись до західної Европи, щоби там черпати з жерела висшого знаня, не минав і краківского університету; бо в значній мірі від краківскої Академії занялись по Україні огниска просьвіти, колеґії і академія Могилянська, що підкріплені і безпосередним проміном західно-европейскої мисли, видали нове житє культурне на цілому рускому сході. Поздоровляючи Ягайлоньский університет із сим великим сьвятом, бажаємо єму, щоби був усе речником найвисших, найшляхотнійших стремлїнь свого народу, щоби будучі століття приспорили єму слави і поваги, та щоби в імя високих ідеалів правди і науки просьвічував і ту вузку, та непротоптану стежину, що веде до красших культурних відносин між народом польским а українсько-руским“.

— **З руского товариства педаґоґічного.** Наш женьский інститут не має власної хати — але винаймає. Позаяк тепер є найлїпший час до зміни мешканя, — а Виділ хотів би знайти як найвигіднійше поміщене по можности з огородом, тому зволять ласкаво Р. Т. Родичі і Опікуни, що задумують свої діти помістити в слідуючім році в згаданім інституті — повідомити о тім картою кореспонденційною Заряд інститута при ул. Курковій ч. 10 або головний Виділ (Народний Дім) до 25 л. червня. Відповідно до числа зголошень, буде Виділ шукати мешканя. Услівя відомі: ціле удержане 20 зр., а наука музики 5 зр. місячно. Близші відомости що-до скількости біля і убраня подасть ся пізнійше.

— **Др. Венедикт Вайнреб**, судовий радник, упокоїв ся онгди у Львові в 49-ім році житя. Вісти про смерть Вайнреба подали були деякі львівскі часописи ще минувшого тиждня, однак тогді показали ся они передвчасними. Покійний визначав ся чесним характером і глубоким знанєм.

— **Іспит зрілости** в ґімназиї в Ярославі зложили: Бар Л., Брановский А., Ґавликовский Йос., Грабовский Т., Грушка Б. (з відзн.), Йонкало Авг., Кмицикевич Т., Конечний Вол., Лякс Іср. (з відзн.), Попкевич Ерн., Ржепеля М., Сахсеґавз М., Шефер С., Біллєт Йос. (передтим Шнебавм, з відзн.), Стасицкий Анд., Штернґель Л., Стрісовер і Уберман Ів.

— **Самосуд.** У Тимка Грицишиного, господаря з Мечищева коло Бережан, вибухав в послїдних літах 11 разів огонь з великою небезпечностию для сусїдних господарів. Підозріне о підпал упало на самого Грицишиного; отже два брата Семко і Микола Куки, порадили сусїдам убити Грицишиного. Дня 30 м. м. Грицишин ходив на торг до Бережан, і тогді оба Куки засїли ся на него в рові при гостинци межи Раєм а Мечищевом. Коли Грицишин вертав, ударив его Семко колом по голові. Нападений кинув ся утїкати, але на мості схопили его инші напастники і так довго били, поки не убили на смерть. Цілий сей убийчий напад бачив переїзджаючий тою дорогою Андрей Бузяк; врешті убийники похвалили ся самі своїм самосудом перед Єм. Мандзієм з Рибник. Усїх їх увязнено.

— **Огонь.** Дня 6 с. м. о 4-ій годині з полудня згоріло в Залїсцях коло Ходорова 12 загород а 16 господарств. Огонь був підложений, бо почало горіти з угла стайні. При незвичайно сильнім вітрі та при посусі, пожежа огорнула свою жертву в кількох мінутах. Майже всі погорільці...

— Тепер вже опускає мене моя відвага, що так борзо запалила ся в мені. Аж дрожу на само слово „війна“. Кількож то материй позбавить она дітий, кількож то жінок осслонює свою красну головку вдовиною ослоною, скоро Арес [2]) зачне лютити ся, кількож до постелий зрошують сльози, скоро Паллас піднесе свою страшну еґіду.[3])

Але зато як росте мужчина в лютій борбі, як розширяє ся его серце, як грубіє єму рука! А як ви радуєте ся, коли улюблений герой вертає домів вкритий славою яко побідитель! Жінка Перза мусить тїшити ся, бо житє єї мужа есть їй миле, але ще милїйша їй его слава!

— Ставайже до борби, а моя молитва буде тебе засланяти!

— І правда та справедливість побідять! Насамперед побємо войско фараона — відтак увільнимо донечку Фанеса....

— А відтак і чесного Арістомаха, що дістав був місце по Фанесї. Він десь щез і нїхто не знає де він подів ся. Але кажуть, що то наслїдник престола всадив его десь в темницю, бо він обстав за дїтьми і загрозив єму; а може, — що було би ще гірше від смерти — сказав его повести в далекі ломи каміня. Бідного старого вигнано невинно через недобрих ворогів з рідного краю. Того самого дня, коли пішов від вас, прийшло над Ніль посольство від спартаньского народу, щоби Арістомаха, через котрого синів вславила ся Спарта, привести назад зі всякими почестями над ріку Евротас. Всіми славленого старика дожидав корабель украшений вінцями, а яко проводир посольства прийшов его рідний син, вкритий славою.

— Я знав того чоловіка зелїзної волї, що то сам собі окалїчів, щоби уйти ганьби. Пімстимо ся і за него на зьвізду Анагіта, що дрожачи заходить сьтам на всході.

— О мій милий, чи то вже так пізно? А менї здавало ся, як би то лиш тілько часу минуло, що одного віддиху, котрий цїлує наше чоло і минає. Чи чуєш, що вже кличуть? Видко, вже довго чекають! Заким стане свитати, мусите бути в місті, в домі нашого благородного гостинного приятеля. Бувай здоров, мій герою!

— Бувай здорова, моя голубко! А за пять днів підуть весїльні сьпіви. Ти бо дрожиш, як би то ми мали іти на війну!

— Я дрожу від великого нашого щастя, як бере дрож від всего величезного!

— Родопіс кличе знову: ходім! Я просив Теопомпа, щоби він умовив ся зі старушкою, так як то єсть в звичаю, коли як і де має ся відбути весїле. Я буду сидїти у него дома і нїхто не буде мене знати, аж вожму тебе з собою домів, яко мою улюблену жінку!

— А я піду з тобою!

* * *

Коли молодцї на другий день з рана ходили по городі Теопомпа з своїм гостинним приятелем, відозвав ся Зопірос: Менї цїлої сеї ночи снила ся лиш твоя Сафо, щасливий Бартє. Такої людини ще не було на сьвітї. Коли Араспес єї побачить, то буде мусїв менї признати, що знайшов красшу як Пантеа. Моя нова жінка, котру я уважав, боги знають, за яку чудово красну, видає ся менї тепер лиш сонею! Аврамазда то марнотратник. Красою Сафони мігби був надїлити три красавицї! А як то прекрасно звучало, коли она нам по перски пожелала „доброї ночи“.

— Она — відповів Бартя — за той час коли мене не було, учила ся нашої рідної мови від якоїсь Сузиянки, жени вавилоньского торговельника ковріз, котра мешкає в Навкратіс, і зробила менї несподїванку сим дарунком, котрий з трудом набула.

— То славна дївчина! — відозвав Теопомп. — Моя небіжка жінка так любила тоту малу як свою рідну дитину і була би дуже радо оженила я нею нашого сина, котрий завідує тепер інтересами мого дому в Мілєтї; але боги инакше хотїли! Моя небіжка була би тїшила ся, як би була побачила весїльні вінцї на домі Родопіси!

— Отже то у вас такий звичай, що помешканє молодої украшають вінцями? — спитав Зопірос.

— А вжеж! — відповів Теопомп. — Коли побачите двері украшені вінцями, то знаєте зараз, що там мешкає молода; коли на якімсь домі висить оливна галузка, то там уродив ся хлопець; коли же побачите на дверех вовняну перевязку, то там прийшла дївчина на сьвіт. Посудина з водою перед дверми означає, що в хатї лежить мерлець. Але пора вже іти на торговицю, мої приятелї!

— Я піду з тобою відозвав ся Зопірос — та замовлю вінцї для дому Сафони.

— Ага! — засьміяв ся Мілезиєць. — Тебе кортить до дївчат, що продають цьвіти? Та не випирай ся, бо то тобі нїчого не поможе! Коли конче хочеш, то можеш піти зі мною; але я тебе прошу, щоби ти не сипав так грішми, як вчера, і памятав на то, що ти перебраний, що могло би для тебе статись небезпечним, скоро би наспіли вісти о грозячій війнї!

Еллин казав своїм невільникам привязати собі сандали до ніг і пішов раз з Зопіросом на торговицю, щоби за кілька годин опісля назад вернути. Мусїло стати ся щось важного, бо той звичайно так веселий чоловічок чогось був незвичайно споважнїв, коли прийшов до оставших ся приятелїв.

— Я застав цїле місто дуже зворушене — став він розповідати — бо розійшла ся чутка,

---

[2]) Арес, божок війни, у Римлян Марс, син Зевса і Гери.

[3]) Еґіс або еґіда звав ся щит богині Паллас (Мінерви) іменно же атиньскої Мінерви, котрим она боронила і засланяла тих, що віддавали ся в єї опіку, а страшила і побивала ворогів. На тім щитї була з'образена голова Ґорґонів. А Ґорґонами звали ся три доньки Форкіса: Стейно, Евріяля і Медуза, страшні женщини, котрим замість волося виростали гадини; на кого они подивили ся, той камевів зі страху.

рлці були обезпечені. Погоріло також ціле приходство, а шкода пароха о. І. Винницкого в части обезпечена сягае до трех тисячів зр. — Підчас ратованя удушено малу селяньску дитину.

— **Померли:** О. Антін Бобикевич, парох Студінки, калуского повіта, в 74-ім році житя а 50-ім съвященьства; — о. Михайло Солтис, съвященик на пенсиї, дня 27 мая в Завої, в 64-ім році житя; — Тереса з Заклиньских Бородайкевичева, вдова по пароху в Погорилівці на Буковині, в Делієві коло Галича в 98-ім році житя.

Телеґрами.

Париж 12 червня. Француский шеф ґенерального штабу, ґен. Деляне, подав ся до димісиї, але новий міністер війни, ґен. Андре, не приймив еї, і Деляне остане дальше на своїм становищи.

Льондон 12 червня. Бюро Райтера доносить: Борохобня „кулаків“ тревае дальше. З Петербурга доносять, що правительства порозуміли ся з Росиєю, аби она вислала свої войска до Пекіна. Внаслідок того вислано приказ до Порту Артура, щоби 6000 людий тамошної залоги було готових до походу на Пекін.

Тієнтсін 12 червня. Телеґрафічне полученє з Пекіном перерване; рух поїздів на всїх північних хіньских зелізницях перерваний.

Льондон 12 червня. Телеґрафічно доносять, що дня 7 с. м. прийшло до битви під Рудеваль коло Кроншгадту. Анґлїйці втратили 17 убитих, між ними 2 офіцирів і 76 ранених, між ними 5 офіцирів. Решта баталіону піддала ся Бурам.

Капштадт 12 червня. Келлі-Кенні доносить, що ґен. Метуен уступив з Ліндлей перед переважними силами Бурів. Полученє з Кронштадтом перерване. Один анґлїйский полк цілком знищений.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаемо нікому.

Б. Бай. в К.: Ви вичитали десь, що чоловік повинен мати ріжні вимоги, щоби був щасливим та питаете: Якіж властиво ті вимоги? Як чоловік повинен стреміти? Чи якихсь славних мужів за примір брати? — Або то, що ви читали було по дурному написане, або ви зле зрозуміли, або остаточно повтаряєте звичайне, щоденне балакане людий про щастє. Але спробуйте поставити собі ясно перед очами: що то таке єсть то щастє, про котре тілько говорить ся, за котрим тілько людий гонить? Про цигана приказують, що він так собі представляв щастє: Ей коби то я став цісарем, то я би спав на цілій фірі соломи а їв сам смалець. Таких як той циган єсть повно на сьвіті: у одного щастєм кожух і шкапові чоботи, у другого жовті черевики та зелені рукавички, у иншого добра посада або готові гроші, ще инший видить велике щастє в блящці на грудех і так кождий по своєму. Такого „щастя“ найбільше на сьвіті; длятого можна сказати, що щастєм називаемо звичайно і по найбільшій части суму людских бажань. Хто має бажаня, той має і вимоги, отже вийшло би на ваше питанє: треба мати всілякі вимоги, щоби бути щасливим, а в тім містить ся як-раз велика суперечність. Чоловік від першої хвилі, скоро лиш прийде на сьвіт має вимоги і так ціле житє, отже хиба не треба єму щастя, бо вже єго має; або знов: чоловік ніколи не осягне щастя, коли скаже собі, що мусить мати вимоги, бо з хвилею скороби лиш заспокоїв послідну вимогу перестав би бути щасливим. Ба, що гірше: ставити вимоги услівем щастя, могло би мати як-раз противні наслідки і зробити чоловіка нещасливим, бож преці може хтось мати такі вимоги, котрі ніколи не сповнять ся, от як н. пр. бажанє цигана щоби став цісарем. Так отже чи в сей бік, чи в той бік щастя нема, скоро шукаемо єго поза нами. А може оно єсть в нас? Може й єсть: але тут бодай чи не труднїйше єго знайти як поза нами. Як сума всїлякних сповнених бажань викликує в нас якесь вдоволенє, котре в цілости називаємо нашим щастєм, так знов мусїло би щось бути й в нас, що викликувало би таке саме вдоволенє і робило нас щасливими. Ба, але яке мало би бути то внутрішне? Чи однакове у всїх людий, чи у кождого инше? А відтак: наш внутрішний стан зависить в дуже великій мірі від вніщного, значить ся, не можемо шукати щастя лиш в самих собі а забути на все, що поза нами. Отже й знов нова трудність і чим більше шукаемо за щастєм, тим труднїйше єго знайти. Длятого то вже здавен давна і у всїляких народів всїляко старали ся люди осягнути щастє. Одні шукали єго в богатствах і славі та як найбільших вимогах; другі як н. пр. Діоґенес старали ся позбути ся всяких вимог; одні шукали щастя за житя, другі як н. пр. Сольон казали, що за житя не може нїхто бути щасливим. (Та на сім мусимо урвати відповідь, бо годі все відразу сказати). — **Попурянин:** Чи єсть який підручник про домашне вихованє питомців якого інститута — о тім дуже сумніваемо. Ми бодай не знаемо і гадаемо, що такий підручник навіть і не потрібний, позаяк інститут виховує так само як дім і школа, отже той хто хоче вести якийсь інститут, мусить розуміти ся як на домашнім так і шкільнім вихованю дітий. А може Ви маєте на думці реґулямін і проґраму якогось інститута виховуючого. Такий реґулямін мусить мати (значить ся повинен собі уложити) кождий інститут після того, яко єго призначінє і яка ціль. Реґулямін постановляє н. пр., що питомці мають о тій а о тій годині вставати, що можуть або не сьміють виходити з інститута на місто, а проґрама, що они можуть або й мусять побирати н. пр. науку танців, музики, кінної їзди, плаваня і т. п. — **Мих. Лом.:** Слово „бравий“ зовсїм не єсть то само що німецке „brav“. Наше слово „бравий“ походить від „брати“ „брати ся“ і первістно означує чоловіка, котрий до всего бере ся, готового до роботи а в дальшім значіню чоловіка честного, доброго. — **Заряд школи в Д. К. Сх.:** Не знаемо о які видавництва змісту релиґійного о. Джулиньского Вам розходить ся. О. Джулиньский видае „Посланника“, книжочки місячні і т. п.; він видав також „Біблію старого і нового завіта в 50 образках“. Віднесїть ся до печатні Н. Джулиньского в Перемишли а тота Вам дасть всяку потрібну інформацию. — **І. К. в Фр.:** Невитягнені. — **Ю. Соз. в Іс.:** О скілько знаемо лиш в перемискім інститутї можна виїмково умістити за меншою оплатою. Ми би радили длятого віднести ся письменно або безпосередно до заряду інститута в Перемишли або може на руки проф. Приймн або дра Кормоша адвоката краєвого в Перемишли. Нам здає ся, що було би найлїпше як би удало ся примістити в Перемишли. — В львівскім інститутї, як довідаєте ся з нинїшної оповістки в новинках, годі. Впрочім можна би спробовати і в Яворові, але й туди мусите віднести ся письменно. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.)

що Амазіс смертельно занедужав. Як раз коли ми стояли разом на біржи і я мав вже продати всї мої запаси, котрих ціна пішла була дуже в гору, і я був би заробив великі гроші, котрі хотів ужити на закупно нових запасів, бо в наслідок війни ціна їх була би значно упала — мені то дуже було на руку, що я скорше довідав ся о збровнях твого достойного брата — зявив ся топарх між нами і приніс вість, що Амазіс не лиш занедужав, але вже й жде послїдної своєї хвилї, бо всї лікарі єго відступили. Кождої хвилї можемо сподївати ся, що король умре та мусимо бути приготовлені на великі зміни. Смерть сего монарха єсть найтяжшим ударом для нас Еллинів, бо він був для нас завсїгди щиро прихильний і помагав нам, де лиш міг, підчас коли єго син єсть рішучим ворогом Греків, котрий буде старати ся всїма силами прогнати нас з Єгипту. Він ненавидить Навкратіса з нашими сьвятинями. Як би не був єго батько, і як би не то, що єму треба було еллиньских жовнірів, то він би був вже давно вигнав нас ненавистних єму чужинців із своєї держави. Коли Амазіса не стане, то цілий Навкратіс повитає з радостию войска Камбізеса; таже ми знаемо це з нашого рідного краю, що ви шануєте і не-Перзів та бережете їх право.

— Я постараю ся о то, — сказав Барт'я — щоби мій брат затвердив всї ваші давні свободи та додав вам ще й нові.

— Коби лиш як найскорше прибув до Єгипту! — сказав на то Еллин. — Ми знаемо, що Псамтік, скоро лиш буде міг прикаже нам збурити всї наші сьвятинї, котрі для него суть страшно мерзкі; в Мемфісї заказав вже давно ставити будинок для приношеня жертв.

— Але тут — відозвав ся Дарій — виділи ми величаві сьвятинї, коли ми надійшли від сторони порту.

— У нас єсть кілька. Але ось іде й Зопірос зі своїми невільниками, котрі несуть за ним цілий ліс вінців. Сьміє ся на ціле горло, видко мусів добре забавити ся з дївчатами від цьвітів. Здоров був друже; видко, що тебе нїчого не обходить сумна вість яка понесла ся по місті!

— Нехай Амазіс про мене жиє ще й сто літ! — сказав на то Зопірос. — Але коли він помре, то люди будуть мати більше роботи, як лиш на нас уважати. Коли поїдете до Родопіси, приятелї?

— Скоро змеркне ся.

— То передайте тій благороднїй женщинї отсї цьвіти в дарунку від мене! Я не гадав, щоби якась старушка так могла мене очарувати! Кожде єї слово то як би музика, а хоч оно статочне і мудре, то оно як би жарт несесь до твого уха. Сим разом не поїду з тобою Барт'е, бо я був би тобі лиш на заваді! А ти що постановив Даріє?

— Я не хотів би опустити анї одної розмови з Родопісою.

— Я тобі й не дивую ся! Ти вже такий, що хочеш все знати, всего навчити ся, а я знов хотів би лиш уживати. Отже дасте менї відпустку на нинїшний вечер, мої приятелї? Бо то видите....

— Я то все знаю! — перебив Барт'я сьміючись легкодушному молодцеви. Ти видів доси дївчата від цьвітів лиш в день та хотів бись знати як они виглядають при сьвітлї лямпи.

— Таки так! — відозвав ся Зопірос і зробив при тім поважне лице. — Під сим взглядом я такий цікавий як Дарій.

— Коли так то веселої забави у трох сестер!...

— Деж там; — лиш у Стефаніони, наймолодшої!

(Дальше буде).

[4]) На біржи, званій по грецки δεῖγμα (дейгма), продавали грецкі торговельники свої товари звичайно після пробок.

Надіслане.

Ц. к. упр. галиц. акц. Банк гіпотечний
у Львові
принимає від дня 1-го жовтня 1889 почавши

Вкладки на Касові Асиґнати

4-процентові, платні в 30 днїв по виповідженю
$4^1/_2$-процентові, платні в 60 днїв по виповідженю
як також

Вкладки на рахунок біжучий

для котрих на жаданє видає

Книжочки чекові.

Львів, дня 30 вересня 1899.

За редакцию відповідає: Алим Креховецкий

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЕРА у Львові **при ул. Краківскій ч. 9** продає вино шампаньске Иосифа Терлеп і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

Стация зелізниці
Мушина-Криниця
з Кракова 8 *год.*
зі Львова 12 „
з Пешту 12 „

Ц. к. ЗАВЕДЕНЄ ЗДРОЄВЕ

Криниця (в Галичині)

Найзаєібнїйша щава зелізиста.

В місци:
почта *три рази денно,*
телеґраф, аптика.

Положенє гірске в Карпатах 590 метрів над пов. моря. Від стациї зелізничої година дороги битої, добре утриманої.

Средства лічниці: клімат підальпейский, купелї зелізисті, засібні в вільний квас вуглевий огріванї методою Щварца (в р. 1897 видано їх 43.500).

Купелї боровінові, парою огрівані (в р. 1897 видано їх 16.400).

Купелї ґазові: з чистого квасу вуглевого.

Ц. к. заведенє гидропатичне: під проводом специяліста Дра Г. Еберса (в р. 1897 видано 12 000 процедур гидропатичних).

Питє вод мінеральних місцевих і заграничних, **Жентиця, кефір, ґімнастика лічнича.**

Лікар здроєвий Др. Л. Копфф цїлий сезон стало ординуючий. Надто 12 лїкарів вільно практикуючих.

Проходи. Дужий великий парк смерековий знаменито удержуваний до 100 морґів простору. Близші і дальші прогулькы в чудові Карпати.

Помешканя. Більше як 1500 комнат з комфортом умебльованих, з комплєтною постелею, услугою, дзвінками електричними, печами і т. д. в цїні від 60 кр. денно.

Костел католицкий і церков. Величавий **дім здроєвий,** кілька реставрацийі, кілька пансіонатів приватних, молочарні, цукорні.

Музика здроєва під проводом А. Вроньского від **21 мая.** Сталий **театр,** концерта.

Фреквенция в р. 1899 5.026 осіб.

Сезон від 15 мая до 30 вересня.

В Маю, Червню і Вересню цїни купелей, помешкань і страв в головній реставрациї знижені о 25%.

Розсилка води мінеральної від Цьвітня до Падолиста, склади у всїх більших містах в краю і за границею.

В місяци липни і серпни убогим жадні пільги, як увільненя від такс здроєвих і т. п. уділені не будуть.

На жадане уділяє обяснень

Ц. к. Заряд здроєвий в Криниці.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах оригінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цілком вірні оригіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Ціна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).